

КОЗЕЛЪТЪ, КОЙТО ПОВИКАЛЪ ВЪЛЦИТЪ

Козелътъ и козата отишли въ гората за мѣхъ. Козелътъ събралъ два вързопа, а козата едвамъ единъ вързопъ. Козелътъ се разсърдилъ и викналъ:

— Вълци, вълци, елате да изядете козата.

— Не, нѣма да дойдемъ,
— отговорили вълцитъ.

— Не искате ли? Азъ ще ви науча васъ. Ще извикамъ ловцитъ... Ловци, ловци, елате да застреляте вълцитъ.

— Не искаме.

— Защо? Тогава ще ви-
камъ вжжето... Вжже,
вжже, ела да свържешъ
ловцитъ.

— Нѣма да дойда.

— Ахъ, ти мързеливо вжже, ще ти пратя огъня...
Огньо, огньо, ела да изгоришъ вжжето.

— Не искамъ да изгоря вжжето.

— Чакай, ти ще видишъ. Ще ти пратя водата.
Вода, вода, ела да изгасишъ огъня.

— Нѣма да дойда.

— Азъ пѣкъ ще ти пратя воловетъ... Волове,
волове, елате да изпиеете водата.

— Не искаме да изпиемъ водата.

— Ще изпратя по васъ пчелитъ... Пчели, пчели,
елате да ожилите воловетъ.

— Нѣма да дойдемъ.

— Азъ ще извикамъ пилцитъ. Пилета, пилета,
елате да изкълвете пчелитъ.

— Не щемъ да изкълвемъ пчелитъ.

— Ще пратя по васъ гжскитъ... Гжски, гжски,
елате да изхапите пилцитъ.

— Не искаме.

— Чакайте, гжски, ще пратя сокола. Соколе,
соколе, ела да оскубешъ гжскитъ.

— Нѣма да дойда.

